

In Memoriam Th. J. Reichgelt

Op 5 juni van dit jaar overleed, zoals reeds in het vorige nummer van dit tijdschrift werd medegedeeld, na een vrij langdurige ziekte onze trouwe medewerker en vriend Thee Reichgelt.

Theodorus Johannes Reichgelt werd op 12 februari 1903 te Nijmegen geboren en bereikte dus de leeftijd van ruim 63 jaren.

Opgeleid tot onderwijzer was hij tot 1954 in die functie werkzaam, eerst te Wijchen en daarna vele jaren te Nijmegen.

Reeds in zijn kweekschooltijd hield Thee zich ernstig bezig met de studie van de Nederlandse flora. En hij heeft dat tot kort voor zijn dood voortgezet. Hij deed dit vele jaren samen met zijn vriend J. H. Kern, evenals hij in Nijmegen geboren en opgeleid aan dezelfde kweekschool. Uit deze samenwerking ontstond het omvangrijke herbarium Kern en Reichgelt, dat van groot belang is voor de kennis van de Nederlandse flora en dit ook in de toekomst zal blijven.

Reichgelt heeft zich zo ontwikkeld tot een der beste kenners van de flora van ons land. Vooral kritische geslachten hadden zijn belangstelling, zoals *Carex* en andere *Cyperaceae*, *Epilobium*, *Lepidium* en *Potamogeton*; de laatste jaren hield hij zich in het bijzonder bezig met de Nederlandse *Rubus*-soorten. Hij nam het initiatief tot het stichten van de bramen-studieclub, die de Nederlandse vertegenwoordigers van het moeilijke geslacht *Rubus* bestudeert. Ook de adventief-flora van ons land had zijn levendige belangstelling.

De voortreffelijke wijze, waarop door Reichgelt de studie van onze flora werd aangepakt, was in 1954 voor Prof. Dr. H. J. Lam, de toenmalige directeur van het Rijksherbarium, aanleiding om, in overleg met schrijver dezes, hem bij Curatoren van de Leidse Universiteit voor te dragen voor de benoeming tot wetenschappelijk ambtenaar. Deze benoeming volgde met ingang van 1 september 1954.



Op excursie bij Bergen N.-H., zomer 1955. (foto G. Galavazi)

Na die datum kon Reichgelt, die zich tot nu toe alleen in zijn vrije tijd met de studie van onze flora had beziggehouden, zich geheel daaraan wijden. En hij deed dit met grote ijver. Naast vele mededelingen die door hem werden gedaan op de Paas- en de Kerstvergaderingen van de Commissie voor het Floristisch Onderzoek van Nederland, verschenen talrijke publicaties over de Nederlandse flora van zijn hand, eerst, meestal samen met Kern, hoofdzakelijk in *De Levende Natuur* en het *Nederlands Kruidkundig Archief*, later, na zijn aanstelling aan het Rijksherbarium, vaak samen met mij in de *Acta Botanica Neerlandica*, in het *Correspondentieblad* en in *Gorteria*, van welk laatste tijdschrift wij samen sinds de oprichting de redactie voerden. Ieder jaar publiceerden wij daarin onze lijsten van vondsten van nieuwe en zeldzame planten, als voortzetting van de lijsten in *De Levende Natuur*. Een serie *Floristische Notities* in de *Acta Botanica Neerlandica*, een reeks *Aanwinsten* van de Nederlandse adventief-flora in *Gorteria*, en vele andere artikelen van zeer uiteenlopende aard in laatstgenoemd tijdschrift zullen blijven getuigen van zijn grote belangstelling in de Nederlandse flora.

· Spoedig na zijn aanstelling aan ons instituut werd hij ook opgenomen in de redactie van de door de Koninklijke Nederlandse Botanische Vereniging uitgegeven *Flora Neerlandica* waarvoor wij een groot aantal families bewerkten. Niet onvermeld mag blijven dat hij ook medewerker was aan de bekende Geïllustreerde Schoolflora van Nederland van Heimans, Heinsius en Thijsse.

De Nederlandse floristiek heeft door het heengaan van Reichgelt een gevoelig verlies geleden. Als zijn naaste medewerker bemerk ik dit nog dagelijks. Zijn opgewekte aard, zijn grote hulpvaardigheid maakten dat hij vele vrienden had. Talrijk zijn de adviezen, die hij op floristisch gebied gaf aan diverse instituten en particulieren. Talrijk zijn ook de determinaties die hij verrichtte voor publicaties van Nederlandse botanici en voor belangstellenden, waarbij aan zijn kritisch oordeel steeds grote waarde werd gehecht. Zijn enthousiasme voor het vak, zijn vreugde als op een tocht een mooie vondst werd gedaan, werkten aanstekelijk.

Hoe moet het hem, die vroeger op gemeenschappelijke excursies onvermoeibaar was, zwaar zijn gevallen, toen hij bemerkte, dat hij niet meer mee kon doen zoals voorheen. Weinig liet hij dit echter merken. Hij bleef opgewekt. Zijn vele vrienden zullen steeds prettige herinneringen aan hem behouden. Hopelijk zal dit zijn vrouw en zijn kinderen een kleine troost geven in dit voor hen zo ernstige verlies.

S. J. van Ooststroom